

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/71/2023
Identifikačné číslo spisu: 6822010087
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Zeleňaková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6822010087.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňakovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného P. U., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 18. júna 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného P. U. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. júna 2023, sp. zn. 3To/43/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. U. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 15. marca 2023, sp. zn. 1T/28/2022, bol obvinený P. U. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 5. mája 2021 okolo 11.00 h v záhradkárskej oblasti na O. ulici v H., pri hlavnej ceste vedúcej cez záhradkársku oblasť, na mieste verejnosti prístupnom, po predchádzajúcej hádke, ktorej predchádzali dlhodobé osobné spory, fyzicky napadol poškodeného U. L., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým v čase hádky stáli na mostíku vedúcom ponad miestny potok a to tým spôsobom, že ho nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti tváre a následne nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti hrudníka, po čom U. L. spadol z mostíka do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije a následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného U. L., z ktorých prvý trafil poškodeného do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku, čím vzbudil u poškodeného obavu o jeho život a zdravie a spôsobil mu kompresívnu zlomeninu tela prvého, druhého, tretieho a piateho hrudného stavca, pomliaždenie chrbta v hrudnej oblasti s krvnou podliatinou, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie hrudnej steny vpravo krvnou podliatinou, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v pravej temennej oblasti s krvnou podliatinou, tržno-pomliaždenú ranu v pravej temennej oblasti, podvrtnutie driekovej chrbtice s následným prolapsom tretej až piatej driekovej medzistavcovej platničky

s tlakom na miechové korene L4 a L5 a pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého členka s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti nie menej ako 112 dní a škodu na zdraví titulom bolestného podľa posudku súdneho znalca vo výške 13.710,- €.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienične odložil na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov.

Súd prvého stupňa zároveň uložil obvinenému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému U. L., nar. XX. P. XXXX (ďalej aj „poškodený“), trvale bytom J. W. XXXX/XX, H. škodu vo výške 13.710,- eur (trinásťtisícšesťdesať eur).

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 14. júna 2023, sp. zn. 3To/43/2023 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sám rozhodol tak, že obvineného uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 5. mája 2021 približne o 11.00 hod. v H. na O. ulici, v záhradkárskej oblasti pri hlavnej ceste, po predchádzajúcej hádke, ktorej predchádzali dlhodobé osobné spory, fyzicky napadol poškodeného U. L., nar. XX.XX.XXXX, s ktorým v čase hádky stáli na mostíku vedúcom ponad miestny potok tak, že ho nie menej ako jedenkrát udrel päťou do oblasti tváre a následne nie menej ako jedenkrát päťou do oblasti hrudníka, v dôsledku čoho U. L. spadol z mostíka do koryta potoka, pričom na neho kričal, aby zdochol a že ho zabije, následne hodil štyri kamene o veľkosti približne 10 až 15 cm v smere poškodeného, z ktorých ho prvý trafil do oblasti hlavy a druhý do tela, do pravého boku, čím poškodenému spôsobil kompresívnu zlomeninu tela prvého, druhého, tretieho a piateho hrudného stavca, pomliaždenie chrbta v hrudnej oblasti s krvnou podliatinou, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie hrudnej steny vpravo s krvnou podliatinou, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v pravej temennej oblasti s krvnou podliatinou, tržno-pomliaždenú ranu v pravej temennej oblasti, podvrtnutie driekovej chrbtice s následným prolapsom tretej až piatej driekovej medzistavcovej platničky s tlakom na miechové korene L4 a L5 a pomliaždenie mäkkých tkanív v oblasti ľavého členka s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti nie menej ako 112 dní.

Za to krajský súd uložil obvinenému podľa § 156 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienične odložil na skúšobnú dobu 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Odvolací súd zároveň uložil obvinenému podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 13.710,- eur (trinásťtisícšesťdesať eur).

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ladislava Csákóa, advokáta so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova č. 4, vo svoj prospech dovolanie z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že citovaným rozsudkom odvolacieho súdu, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, bol porušený zákon v jeho neprospech. Zároveň vyslovil názor, že odvolací súd sa nevysporiadal správne so všetkými jeho odvolacími argumentami. S poukazom na trestné činy, pre ktoré bol uznaný vinným, namietal, že vyšetrovanie mal vykonať so

zreteľom na predmet konania policajti uvedený v ustanovení § 10 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a to vyšetrovateľ Policajného zboru, z obsahu vyšetrovacieho spisu pritom vyplýva, že vyšetrovanie nevykonal vyšetrovateľ Policajného zboru, ale vyšetrovateľ - čakateľ. Namietal ďalej, že obžaloba sa môže podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo (nepochybne v medziach zákona) obvinenie, pritom v prejednávanej veci aj o vznesení obvinenia rozhodol vyšetrovateľ - čakateľ, nie samotný vyšetrovateľ a stalo sa tak napriek tomu, že z ustanovení Trestného poriadku nevyplýva, že by vyšetrovanie mohol vykonať aj vyšetrovateľ - čakateľ a tiež žiaden odkaz na iný právny predpis, ktorý by umožňoval výnimku spod tohto pravidla, navyše ani z ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície nevyplýva, že by daný zákon mal mať akýkoľvek dopad na ustanovenia Trestného poriadku. Za týchto okolností nepovažoval obvinený trestné stíhanie za vedené v medziach zákona a zároveň takýto postup považoval za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Právo na obhajobu bolo, podľa názoru obvineného, v prejednávanej veci zásadným spôsobom porušené aj tým, že krajský súd prihliadol na podanie poškodeného, ktoré v rozpore s Trestným poriadkom smerovalo takmer výlučne do otázky viny, hoci poškodenému zákon takéto právo nepriznáva s tým, že žiadne ustanovenie Trestného poriadku neumožňuje poškodenému vyjadrovať sa k otázke viny. Dovolateľ ďalej konštatoval, že v prejednávanej veci, hoci je nesporné, že trestné konanie (s výnimkou adhézneho konania) je konaním kontradiktórnym (medzi prokurátorom zastupujúcim štát a obžalovaným), odvolací súd nielen na podanie poškodeného prihliadol, ale dokonca na neho priamo aj odkázal (druhý odsek na strane 11 dovolaním napadnutého rozsudku), a to i napriek tomu, že v druhom odseku na strane 10 dovolaním napadnutého rozsudku je uvedené v podstate aj to, čo vyššie namietal obvinený, a síce že poškodenému prislúcha vyjadrovať sa výlučne k otázke náhrade škody. Ďalej namietal, že predmetné vyjadrenie poškodeného mu nebolo ani doručené, a tak nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, a už vôbec nie po náležitej príprave a analýze dôvodov uvedených poškodeným, pritom odvolací súd svoje rozhodnutie z tohto uhla pohľadu nijako neodôvodnil, najmä neuviedol, prečo obvinenému nedoručil podanie poškodeného, prečo k nemu prihliadol a pod. Ide preto, podľa názoru dovolateľa, o prekvapivé a ústavne neudržateľné rozhodnutie, ktoré nespĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keďže rozhodnutie súdu by malo byť absolútne presvedčivé a malo by vychádzať z konkrétnych, preukázaných skutočností a jasných právnych úvah. Aj takýmto postupom odvolacieho súdu, bol, podľa názoru obvineného, naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Toto právo bolo, podľa názoru dovolateľa, v jeho prípade porušené, a to jednak tým, že v trestnom práve nie je prípustný rozširujúci výklad a pokiaľ z ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že v tej ktorej trestnej veci má konať vyšetrovateľ, jeho funkciu a činnosť nemôže nahradiť iný procesný policajt, a to ani vyšetrovateľ - čakateľ, ktorého postavenie Trestný poriadok nijako neupravuje a nijakým spôsobom ani nepredvída, nepripúšťa, ako aj tým, že až priamo na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa „objavil“ dôkaz v podobe vyjadrenia poškodeného, ktorý nebol realizovaný v medziach zákona, a o ktorom vôbec nebol informovaný, napriek tomu odvolací súd k nemu prihliadol a vo svojom rozhodnutí na jeho obsah odkázal. Poukazujúc na čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, zdôraznil význam a potrebu dodržiavania práva na spravodlivé súdne konanie a poukazujúc na § 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky konštatoval prednosť riadne ratifikovaných medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách pred vnútroštátnymi právnymi predpismi, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, v tomto kontexte dodal, že hodnotenie spravodlivosti je vždy vo všeobecnosti preskúmateľné a zahŕňa spravodlivé prejednanie trestnej veci obvineného vrátane spravodlivého rozhodnutia.

Obvinený uviedomujúc si síce, že oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku žiadne ustanovenie Trestného poriadku v kontexte rozhodovania dovolacieho súdu neupravuje, dospel však k názoru, že spod obžaloby môže obvineného oslobodiť aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to práve v zmysle hore citovaných medzinárodných predpisov so zreteľom aj na ustanovenie § 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd nepochybne zabezpečujú väčší rozsah práv obvineného (ktorým sa bez pochyb rozumie aj odsúdený), než ustanovenia Trestného poriadku, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že:

postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví porušenie zákona v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší v celom rozsahu rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/43/2023 zo 14. júna 2023, ako aj rozsudok Okresného súdu v Revúcej, sp. zn. 1T/28/2022 z 15. marca 2023,

postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí obvineného spod obžaloby, alebo alternatívne po navrhovanom zrušení rozsudkov súdov oboch stupňov vec vráti na nové prerokovanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vyjadril názor, že dovolanie obvineného nie je dôvodné, pretože krajský súd sa s námietkou obhajoby, že prípravné konanie nebolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom, vysporiadal správne a zákonne tak, ako je to uvedené na čísle listu 13 v 6. odseku jeho rozsudku, kde uviedol, že z ustanovenia § 34 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície vyplýva, že vyšetrovateľ čakateľ môže vykonávať skrátené vyšetrovanie, ktoré sa viedlo aj v prejednávanej veci za tri prečiny, pričom nešlo o žiadne z konaní uvedených v ustanovení § 200 ods. 2 Trestného poriadku. Námietku, že krajský súd prihliadol na podanie poškodeného, ktoré takmer výlučne smerovalo do otázky viny, hoci zákon takéto právo poškodenému nepriznáva, považoval prokurátor taktiež za nedôvodnú, keďže išlo o vyjadrenie poškodeného k odvolaniu obvineného a nie o vykonanie dôkazu, pritom žiadne z ustanovení Trestného poriadku neukladá odvolaciemu súdu povinnosť doručiť vyjadrenie poškodeného k odvolaniu obvineného na vyjadrenie obvinenému. Podľa názoru prokurátora by takýto postup ani nepriniesol z hľadiska dokazovania nič nové a napokon s predmetným vyjadrením poškodeného bol obvinený na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní krajským súdom oboznámený, pričom v záverečnej reči mohol naň reagovať. Aj námietku v tom smere, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo nijako odôvodnené, a to z toho uhľa pohľadu, že neuviedol, prečo nedoručil podanie poškodeného obvinenému, považoval prokurátor za nedôvodnú, pretože ako už vyššie uviedol, na verejnom zasadnutí o odvolaní bolo vyjadrenie poškodeného čítané, je síce pravdou, že smerovalo takmer výlučne k otázke viny a nie k výroku o náhrade škody, bolo však vecou odvolacieho súdu, ako s týmto vyjadrením z hľadiska ďalšieho postupu naloží, pričom dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu má, podľa názoru prokurátora všetky predpísané náležitosti, a to i z hľadiska jeho riadneho odôvodnenia podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Prokurátor vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že obvineného už od vznesenia obvinenia obhajoval splnomocnený advokát JUDr. Ladislav Csákó, preto bolo počas celého trestného konania zabezpečené jeho právo na obhajobu. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K dovolaniu obvineného sa prostredníctvom svojho splnomocnenca vyjadril aj poškodený, ktorý konštatoval, že ani v prípade, že by sa ktorákoľvek z oboch dovolacích námietok ukázala ako dôvodná, nešlo by o porušenie práva na obhajobu a už vôbec nie porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Poškodený poukázal na to, že obvinený mal v priebehu celého konania možnosť obhajovať sa, toto právo realizoval prostredníctvom obhajcu, pričom ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by mu orgány činné v trestnom konaní a súd toto právo akýmkoľvek spôsobom odňali, alebo ho pri realizácii tohto práva ukrátili, obvinený mal možnosť tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom realizovať svoje obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku) a tieto práva i realizoval, pričom ani v dovolaní nenamietal, že by mu bola realizácia týchto práv znemožnená, alebo bol v nej akokoľvek obmedzený. Poukazujúc na § 34 ods. 6 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície poškodený argumentoval tým, že vyšetrovateľ - čakateľ môže vykonávať skrátené vyšetrovanie a môže vykonávať aj činnosti vo vyšetrovaní v rozsahu, ktorý ustanoví všeobecne záväzný právny predpis,

ktorý vydá ministerstvo. Nad rámec uvedeného poškodený doplnil, že predmetnú námietku obvinený nevzniesol ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom prvého stupňa, ani v ním podanom odvolaní, ale až v rámci svojho prednesu na verejnom zasadnutí o odvolaní. Podporne v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 499/2016. Poškodený ďalej dôvodil, že odsúdenie za trestný čin je v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku „*conditio sine qua non*“ výroku o náhrade škody, a preto pokiaľ obvinený podaným odvolaním nespochybňuje len právnu kvalifikáciu skutku, z ktorého bol uznaný vinným, ale namieta i samotný výrok o vine, domáha sa zároveň zrušenia výroku o povinnosti nahradiť spôsobenú škodu. Zdôraznil, že poškodený má záujem na odsúdení páchatel'a nielen z dôvodu morálnej satisfakcie, ale aj z dôvodu práva na náhradu škody uplatnenej v adhéznom konaní a práva na náhradu trov vzniknutých pribratím splnomocnenca podľa § 557 Trestného poriadku, preto otázka viny obvineného je otázkou, ktorá sa poškodeného priamo týka a poškodený je podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku stranou konania. Poškodený ďalej poukázal na základné zásady trestného konania plynúce z ustanovení § 2 ods. 14, ods. 21 Trestného poriadku a dôvodil, že podľa § 49 Trestného poriadku, orgán činný v trestnom konaní a súd je povinný poučiť poškodeného o jeho právach podľa tohto zákona a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie, a hoci Trestný poriadok neukladá súdu doručiť vyjadrenie strán (prokurátora a poškodeného) k odvolaniu obhajcu obžalovaného obžalovanému v zmysle § 314 Trestného poriadku, napriek tomu bolo vyjadrenie splnomocnenca poškodeného k podanému odvolaniu doručené obhajcovi obvineného, čo tento potvrdil priamo na verejnom zasadnutí o podanom odvolaní na otázku referujúceho sudcu, ktorý jemu i obvinenému hodlal vyjadrenie doručiť. Vo vzťahu k tvrdeniu obvineného, že mu vyjadrenie poškodeného nebolo doručené a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, poukázal poškodený na e-mail doručený obhajcovi obvineného - doručenie vyjadrenia k odvolaniu obž. U. zo dňa 14. júna 2023, pričom zdôraznil, že ani obvinený a ani jeho obhajca nežiadali o odročenie verejného zasadnutia, ani o poskytnutie dodatočnej primeranej lehoty na zaujatie stanoviska k predloženému vyjadreniu poškodeného, ani nenamietali, že nemali možnosť prípravy a analýzy dôvodov uvedených poškodeným. Doplnil, že vyjadrenie splnomocnenca poškodeného bolo na verejnom zasadnutí o odvolaní oboznámené, pričom obvinený a jeho obhajca mali možnosť sa k nemu vyjadriť, odvolací súd postupoval v súlade s § 333 ods. 6 Trestného poriadku s tým, že obhajca obvineného i samotný obvinený mali možnosť sa vyjadriť ku všetkým otázkam. Vzhľadom na vyššie uvedené poškodený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ

uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Zásadné porušenie práva na obhajobu videl obvinený okrem iného aj v tom, že odvolací súd prihladol na vyjadrenie poškodeného k jeho odvolaniu [citoval ho a zohľadnil (odkázal na neho) v odôvodnení svojho rozhodnutia], pričom poškodený sa v uvedenom podaní vyjadroval takmer výlučne k vine obvineného, čo mu Trestný poriadok, podľa názoru obvineného, neumožňuje, navyše predmetné vyjadrenie poškodeného mu nebolo doručené, čím mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k nemu po náležitej príprave a analýze predmetných dôvodov.

Podľa § 46 ods. 1, veta druhá, Trestného poriadku poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 272 ods. 1 Trestného poriadku po skončení výsluchu prokurátorom, obžalovaným, jeho obhajcom alebo predsedom senátu môže zákonný zástupca obžalovaného, v rozsahu uplatnených práv poškodený alebo jeho splnomocnenec, zúčastnená osoba alebo jej splnomocnenec so súhlasom predsedu senátu klásť vypočúvaným otázky, keď už členovia senátu otázky nemajú.

Z vyššie citovaného ustanovenia je teda zrejmé, že poškodený má okrem iného právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, klásť vypočúvaným osobám otázky, a to v rozsahu vymedzenom zákonom, prípadne v rozsahu uplatnených práv.

V rámci základného trestno-procesného vzťahu existujúceho vo fáze súdneho konania je jednou zo strán obžalovaný so svojím právom na spravodlivé preskúmanie a rozhodnutie o oprávnenosti jeho trestného obvinenia a druhou stranou tohto vzťahu, ktorá uplatňuje trestné obvinenie, prokurátor zastupujúci štát. V uvedenom základnom trestno-procesnom vzťahu, v ktorom sa rozhoduje o otázke viny a trestu, má poškodený právo aktívne vystupovať pri zisťovaní skutkového stavu [primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) spisovej značky III. ÚS 17/2015, III, ÚS 100/2010, I. ÚS 614/2013, IV. ÚS 258/2014].

Slovné spojenie „v rozsahu uplatnených práv“ je potrebné vykladať tak, že poškodený, respektíve jeho splnomocnenec je oprávnený klásť otázky vzťahujúce sa na ním uplatnený nárok, teda také, ktoré

smerujú k zisteniu skutočností, ktoré sú pre úspešnosť uplatneného nároku nevyhnutné. Pre poškodeného je zásadným preukázanie, či sú naplnené predpoklady zodpovednosti osoby, voči ktorej sa vedie trestné konanie, za spôsobenú škodu. Uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré spôsobuje prekážku litispencie pre uplatnenie tej istej škody v občianskom súdnom konaní, nemôže byť poškodenému na ujmu a nemôže mu brániť v zisťovaní zásadných otázok pre rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody. Uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní nemôže byť poškodený obmedzený v práve klásť otázky k zisteniu viny osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, pretože ide o zásadnú otázku pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Navyše, ak je poškodený v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných, je súd v občianskoprávnom konaní v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku (zákona číslo 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal (primerane rozhodnutie ústavného súdu spisovej značky II. US 155/2013).

Nie je preto možné obvinenému prisvedčiť, že by sa poškodený nemohol vyjadriť k vykonanému dokazovaniu a tým pádom aj k otázke viny obvineného, keďže zistenie viny osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, predstavuje zásadnú otázku, základný, nevyhnutný predpoklad pre rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej práve trestným činom, za ktorý zodpovedá obvinený.

Preto skutočnosť, že poškodený sa vyjadril k odvolaniu obvineného, a to aj vo vzťahu k jeho (obvineného) vine, práva dovolateľa, a to ani na obhajobu a už vôbec nie je zásadným spôsobom, nijakým spôsobom neporušila.

Je zjavné, že krajský súd si do určitej miery zjednodušil svoju úlohu, keď v dôvodoch svojho rozhodnutia odkázal na písomné vyjadrenie poškodeného, každopádne však toto vyjadrenie poškodeného odcitoval, jeho argumentáciu označil, (aj považoval) za správnu a dôvodnú, čím sa táto argumentácia stala argumentáciou odvolacieho súdu (stotožnil sa s ňou, poukázal a odkázal na ňu), pritom obvinený v podanom dovolaní túto argumentáciu konkrétne nerozporuje (neuvádza konkrétne chyby, ktoré by opodstatňovali jej nesprávnosť), namieta „len“, že ide o vyjadrenie poškodeného ku skutočnostiam, ku ktorým, podľa názoru obvineného, nie je poškodený oprávnený sa vyjadrovať (v žiadnom prípade nejde o dôkaz, ako ho v podanom dovolaní okrem iného označil obvinený, keďže dôkazom by mohla byť výpoveď poškodeného, nie však jeho vyjadrenie), čo nie je, ako to už bolo vyššie rozvedené, opodstatnenou námietkou.

Na strane druhej, z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj ústavného súdu vyplýva, že rovnosť medzi obvineným (proti tomu, proti ktorému sa vedie trestné konanie) a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdelení funkcií a možností (napríklad za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc); ich rovnosť je potom príliehavejšie vyjadriteľná ako zásada „rovnosti zbraní“ tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) charakterizovaná v judikatúre k Dohovoru; ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (rozsudok ESLP vo veci De Haes a Gijsels proti Belgicku z 24. februára 1997, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 186/2002); z princípu kontradiktórnosti konania tiež vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu (protistrany v súdnom konaní) právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (m. m. vec K.S. proti Fínsku, rozsudok ESLP z 31. mája 2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESLP z 28. júna 2001) - rozhodnutie ústavného súdu spisovej značky I. ÚS 355/2015.

Preto aj keď je pravdou, že ustanovenie § 314 Trestného poriadku, ale ani § 376 Trestného poriadku neukladá súdu prvého stupňa vyjadrenie k opravnému prostriedku, či už riadnemu alebo mimoriadnemu

doručovať protistrane, naplnenie práva na spravodlivý súdny proces vyplývajúceho z článku 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého neoddeliteľnou súčasťou sú zásady „rovnosti zbraní“ a kontradiktórneho súdneho konania, si vyžaduje, aby súdy vyjadrenia protistrany k riadnemu či mimoriadnemu opravnému prostriedku obvineného a jeho obhajcovi doručili, a to bez ohľadu na to, či obsahujú nejaké nové skutočnosti, ktoré doposiaľ v konaní neodznali, alebo či ich obsah môže mať reálny dopad na práva a postavenie obvineného (takéto posúdenie totiž prináleží obvinenému a jeho obhajcovi), a to zvlášť za situácie, keď súd obsah vyjadrenia poškodeného cituje, odkazuje naň a pojme ho ako argumentačnú súčasť svojho rozhodnutia, napokon obvinený vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného poriadku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a ktoré v priebehu trestného konania odznejú.

V prejednávanej trestnej veci súdy nižšieho stupňa vyjadrenie poškodeného a jeho obhajcovi nedoručovali, čím by mohlo dôjsť k porušeniu práva obvineného na obhajobu a porušeniu princípov „rovnosti zbraní“ a kontradiktórneho konania ako súčastí práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, avšak zo zápisnice o verejnom zasadnutí konanom krajským súdom o odvolaní obvineného 14. júna 2023 vyplýva, že obhajca obvineného potvrdil, že splnomocnenec poškodeného mu predmetné vyjadrenie k odvolaniu doručil, bola podaná na podklade spisu správu o stave veci zameraná na otázky, ktoré treba riešiť, splnomocnenec poškodeného sa na predmetné vyjadrenie vo svojom konečnom návrhu odvolal, avšak obžalovaný ani jeho obhajca nenamietali, že by im obsah vyjadrenia poškodeného nebol dostatočne známy, že by nemali dostatok času na oboznámenie sa s ním, alebo že by nemali dostatok času na analýzu argumentov v ňom obsiahnutých, nežiadali o poskytnutie primeraného času na prípravu v tomto smere a nežiadali ani z tohto dôvodu verejné zasadnutie odročiť. [Napokon prokurátor ako aj poškodený (prostredníctvom svojho splnomocnenca) vo svojom vyjadrení tvrdili, že predmetné vyjadrenie poškodeného bolo na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obvineného oboznámené s tým, že vyjadrenia prokurátora a poškodeného boli obvinenému a jeho obhajcovi doručené, avšak ich obsah nerozporovali a opak (v tom smere, že obsah vyjadrenia poškodeného nebol na dotknutom verejnom zasadnutí oboznámený) netvrdili].

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku však dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

O existencii vyjadrenia poškodeného k odvolaniu obvineného sa dovolateľ, ako aj jeho zvolený obhajca dozvedeli najneskôr na verejnom zasadnutí konanom krajským súdom o odvolaní obvineného (obhajca nepochybne už skôr, ešte pred konaním verejného zasadnutia, keďže predmetné vyjadrenie mu splnomocnenec poškodeného doručil), pričom nedoručenie dotknutého vyjadrenia súdom nenamietali, nápravy tejto skutočnosti sa nedožadovali, na túto skutočnosť, ako to už bolo vyššie uvedené, nijakým spôsobom nereagovali.

Obvinený, ktorému v dovolacom konaní namietané okolnosti sú známe už v pôvodnom konaní a napriek tomu ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, v rámci ktorého by ich bolo možné napraviť, neuplatní, dáva týmto jednoznačne najavo, že ich nepovažuje za spôsobilé zásadným spôsobom zmeniť jeho postavenie, či spôsobiť mu zásadnú ujmu na jeho právach. Inak povedané obvinený, ktorý v skoršom štádiu trestného konania rezignuje na svoje práva a napriek znalosti ich porušenia sa nedožaduje ich nápravy už v tomto skoršom štádiu (v rámci odvolacieho konania), kedy ešte nie je vec právoplatne skončená, nemôže sa v neskoršom štádiu trestného konania po právoplatnom skončení veci ich nápravy úspešne domáhať, keďže dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov, ako to už bolo uvedené, predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok, pričom takýmto vadami nemôžu byť vady, ktoré obvinený v štádiu odvolacieho konania nepovažoval za tak závažné, aby sa ich nápravy napriek ich poznaniu domáhal (primerane už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 57/2007 a k otázke súladnosti citovanej právnej úpravy podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku s Ústavou Slovenskej republiky rozhodnutie Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2016 z 15. júna 2016).

A vzhľadom na to, že nedoručenie vyjadrenia poškodeného obvinenému najneskôr v odvolacom konaní obvinený, ale ani obhajca nenamietali, pričom nenamietali ani nemožnosť poškodeného vyjadriť sa k otázke viny obvineného, nebol dôvod, aby krajský súd na tieto skutočnosti reagoval a v dôvodoch svojho rozhodnutia vysvetľoval, prečo obvinenému vyjadrenie poškodeného nedoručil, a prečo na jeho obsah prihliadal.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, teda naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, videl obvinený aj v tom, že vyšetrovanie v jeho prípade vykonával a uznesenie o vznesení obvinenia nevydal samotný vyšetrovateľ, ale vyšetrovateľ - čakateľ, a to napriek tomu, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že by vyšetrovanie mohol vykonávať aj vyšetrovateľ - čakateľ a nevyplýva ani žiaden odkaz na iný právny predpis, ktorý by umožňoval výnimku z pravidla, že vyšetrovanie vykonáva vyšetrovateľ, pričom ani z ustanovení zákona číslo 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru nevyplýva, že by tento zákon mal mať akýkoľvek dopad na ustanovenia Trestného poriadku. Za takýchto okolností nepovažoval dovolateľ trestné stíhanie vykonané proti jeho osobe za v medziach zákona a zároveň takýto postup považoval za porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Obvinený „sám“ (prostredníctvom svojho obhajcu) v podanom dovolaní namietal, že vyšetrovanie vykonané voči nemu nepovažuje za súladné so zákonom. Netvrdil napríklad, že by nemal obhajcu v prípravnom konaní, hoci ho mal mať, nenamietal, že by jemu alebo jeho obhajcovi nebol umožnený prístup k dôkazovému materiálu, že by sa nemohli vyjadriť k vykonanému dokazovaniu a podobne. Teda neuvádzal žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípravnom konaní bolo postupom vyšetrovateľa - čakateľa porušené jeho právo na obhajobu. Namietal „len“ (zjednodušene povedané), že vyšetrovanie nemôže realizovať vyšetrovateľ - čakateľ, pretože Trestný poriadok s takouto možnosťou nepočíta. Ak by skutočne bolo pravdou, že ani skrátené vyšetrovanie, ktoré bolo v prejednávanej veci vykonávané v prípravnom konaní, nemôže vykonávať vyšetrovateľ - čakateľ, v takomto prípade by to znamenalo, že vyšetrovanie v prípravnom konaní a jednotlivé dôkazy vykonával orgán s nedostatkom právomoci pre takýto postup a keďže Trestný poriadok v ustanovení § 371 ods. 1 neobsahuje osobitný dovolací dôvod založený na skutočnosti, že dokazovanie v prípravnom konaní vykonal nepríslušný orgán činný v trestnom konaní, alebo nezákonne obsadený, túto námietku obvineného by bolo možné podradiť pod dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, keďže dôkazy vykonané orgánom činným v trestnom konaní bez právomoci pre takýto postup by boli vykonané nezákonným spôsobom. Preto najvyšší súd skúmal, či v prejednávanej veci nebol naplnený aj tento dovolací dôvod.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze

trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Podľa § 202 ods. 1 Trestného poriadku sa skrátené vyšetrovanie vykonáva o prečinoch, ak nejde o konanie podľa § 200 ods. 2.

Podľa § 202 ods. 2 Trestného poriadku (veta prvá) skrátené vyšetrovanie o prečinoch, pre ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje tri roky, vykonáva policajt uvedený v § 10 ods. 7 písm. d) až h); o ostatných vykonáva skrátené vyšetrovanie policajt uvedený v § 10 ods. 7 písm. a) a c).

Podľa § 200 ods. 2 Trestného poriadku sa vyšetrovanie vykonáva aj o prečinoch, ak a) je obvinený vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave okrem prečinov spáchaných vo výkone väzby alebo vo výkone trestu odňatia slobody,
b) ide o náhle úmrtie obvineného vo výkone väzby alebo odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody,
c) ide o trestné konanie proti právnickej osobe,
d) ide o trestné činy extrémizmu, alebo
e) to nariadi prokurátor.

Podľa § 34 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, vyšetrovateľ čakateľ môže vykonávať skrátené vyšetrovanie. Vyšetrovateľ čakateľ môže vykonávať aj činnosti vo vyšetrovaní v rozsahu, ktorý ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Obvinený bol v prejednávanej trestnej veci stíhaný pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

Z uvedeného je teda zrejmé, že obvinený bol stíhaný za prečiny, za najprísnejšie trestný, z ktorých [§ 156 ods. 1 ods. 3 písm. c) Trestného zákona] Trestný zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 2 do 5 rokov, pričom zároveň nebol daný dôvod podľa § 200 ods. 2 Trestného poriadku, preto sa v prejednávanej veci obvineného viedlo skrátené vyšetrovanie (o čom svedčí aj obžaloba podaná bez odôvodnenia), ktorého vykonanie patrí policajtovi podľa § 10 ods. 7 písm. a) a c) Trestného poriadku, teda vyšetrovateľovi.

Trestný poriadok však nedefinuje kto je vyšetrovateľom, nestanovuje podmienky pre výkon tejto funkcie, ale toto vymedzenie ponecháva na osobitný zákon, ktorým je zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, z ktorého ustanovenia § 34 ods. 4 plynie, že v prípade skráteného vyšetrovania je vyšetrovateľom aj vyšetrovateľ - čakateľ (obdobne ako Trestný poriadok nestanovuje napríklad koho je potrebné považovať za sudcu, aké predpoklady musí osoba pre výkon tejto funkcie spĺňať, ale ponecháva vyriešenie tejto otázky na osobitný zákon, ktorým je zákon číslo 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, bez toho, aby na tento osobitný zákon Trestný poriadok výslovne odkazoval).

Napokon na námietku, že obvinenie nebolo dovolateľovi vznesené zákonným spôsobom, keďže tak urobil vyšetrovateľ - čakateľ, ktorý môže konať iba v skrátenom vyšetrovaní, vznesenú v prejednávanej veci prvýkrát obhajcom v jeho konečnom návrhu prednesenom na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obvineného adekvátne zareagoval krajský súd v napadnutom rozsudku (strana 14, štvrtý odsek).

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. g) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený P. U. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.